

publicació catalana de natura. En aquest sentit, el primer remarcable és que es tracta d'un pas cap a la normalització del país, ja que la tradició naturalística a Catalunya, que és elevada, no ha disposat mai d'un producte divulgatiu de la naturalesa com *Bioma*.

Creiem que és una publicació valenta i oportuna. És notori el fet que neix de forma inequívocament descentralitzada: es fa des d'Olot, i l'edita una ONG garrotxina; per això la

considerem valenta, car és un producte que per la seva serietat i abast geogràfic, i des d'un plantejament organitzatiu local, fortament implicat en l'estudi i la defensa de la natura, mostra com poden sorgir les millors iniciatives, ambientament progressistes, allunyades de temptacions localistes i reaccionàries.

És oportuna ja que, com s'ha dit, un dels millors indicadors de la sostenibilitat d'un territori és la seva biodiversitat (BD). Però no tan sols

«com és», sinó «com està». En aquest sentit *Bioma* presenta —en una línia de rigor i d'esperit divulgatiu molt alts, en forma de seccions— diferents treballs signats per reconeguts/des especialistes del país i encaminats a conèixer la BD en els tres nivells que es deriven del Conveni sobre Biodiversitat de Rio: diversitat genètica, d'organismes i ecològica. Perquè per protegir la BD, primer cal conèixer-la.

La revista respira una gran estima pels valors de la natura —segurament per això insisteix tant en els valors de bellesa i de coneixement que aquesta suscita— i ofereix unes imatges de molta qualitat sobre la fauna, la flora i les activitats humanes que descriu.

És una publicació naturalista innovadora, ja que a més dels elements descriptius sobre espècies i hàbitats incorpora la dimensió social com una força actuant a la natura, i sobretot no oblidar com han de millorar les ONG d'estudi i defensa de la natura, perquè el camí s'albirarà dur.

Martí Boada

Aquest lloc no existeix

Aquest lloc no existeix, però no és gaire difícil imaginar-se'l: seria un lloc on els veïns maleducats fossin expulsats, on es pogués gaudir del dret al silenci, on l'especulació immobiliària no optés per construir edificis precaris on tot sembla estar encaminat a destruir el sistema nerviós dels seus habitants, un lloc on la gent no cridés i on constituís una mena d'honor personal mantenir-se en els límits del respecte als altres. És una llàstima, però aquest lloc no existeix: si resulta que alguna vegada es té la sort de conviure amb uns veïns civilitzats, ja se n'encarrega l'Ajuntament —de Girona o d'on sigui—, de permetre que els botiguers inundin els carrers amb musiquetes infames, d'entretenir el poble amb activitats on el primordial és fer fressa i molestar, d'enriquir-se tolerant que la jornada laboral s'allargui des de les set del matí fins a les deu de la nit. És trist, però si no hi ha silenci és impossible que algú pugui creure que aquest lloc existeix. El que es creu, en canvi, és que el silenci és una paraula sinònima de la mort i que l'única manifestació vital és la fressa, l'insult institucionalitzat cap a la meditació íntima; que tendir cap al repòs i la tranquil·litat significa realitzar una apologia d'una rutina incompatible amb els dictats de la vida moderna.

És una obvietat, però aquest lloc no existeix a cap ciutat —ni en una de tan tristament raquítica com Girona, obsessionada a reproduir tots els desavantatges d'una gran urbs com Barcelona— ni tampoc existeix a cap poble, encara que conservi alguns dels ritmes plàcids i antics. I pensar que algú pot trobar alguna espècie de tranquil·litat en una casa solitària enmig del bosc no és res més que una ingenuïtat: sempre hi ha el trastomat de torn que va a provar per camins perduts quin grau de fressa pot assolir el motor del seu 4x4, sempre hi ha els que se'n van de picnic amb la voluntat de molestar gràcies a l'ajuda del volum histèric de les seves ràdios infernals, sempre hi ha els qui pensen que tenen el dret de trucar a la porta amb qualsevol excusa trivial. És una llàstima —és trist i és obvi—, però mentre es permeti que la massa actuï impunement només es pot afirmar que aquest lloc no existeix en cap altre espai que en la imaginació de tots els que respectem el silenci i la vida tranquil·la.

Ponç Puigdevall

